

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. D. K.**, nar. dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2024, č. j.: OAM-2140-39/ZR-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2024, č. j.: OAM-2140-39/ZR-2021, jímž jí bylo podle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu.

Zároveň byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II. Podstatný obsah žaloby a repliky k vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, proč žalovaný postupoval podle ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Není totiž rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Jeho trestná činnost X charakteru představuje ojedinělé vybočení z jinak řádného života, byť ji měl páchat po delší dobu. Samotné odsouzení pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nepostačuje jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť vzniká rozpor s čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“).
3. Žalobce poukázal také na nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, který nesplňuje podmínku nezbytnosti podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí zasáhne do vztahů s dcerami D. T. T. H. a D. T. T. L. a s jejich potomky, dále jsou na žalobci závislí výživou jeho synové D. D. K. a D. D. K. Žalovaný nezohlednil ani skutečnost, že k trestné činnosti došlo před více než X lety, ačkoli se jedná o okolnost významnou pro posouzení, zda žalobce nadále představuje aktuální a skutečné nebezpečí ohrožení veřejného pořádku.
4. Žalobce proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
5. V replice k vyjádření žalovaného pak žalobce namítal, že v roce 1997, kdy byl žalobci udělen trvalý pobyt, neexistovala kategorie rodinného příslušníka občana EU a nemohl mu tedy být udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU, kterým není podle platné právní úpravy ani v současnosti. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný neuvádí, podle jakého zákonného ustanovení a v jakém správním řízení měl být dne 7. 10. 2019 průkaz o povolení k trvalému pobytu žalobci vydán, kdy povolení k trvalému pobytu měl již ve skutečnosti od roku 1997. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2023, č.j. 5 Azs 140/2023-27, tak žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nepostavil najisto a neprovedl dokazování, ze kterého by vyplývalo kdy, na základě jaké žádosti a v jakém správním řízení mělo být žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V této souvislosti také žalobce navrhoval, aby soud provedl dokazování správními spisy o jeho žádosti, popř. žádostech, o vydání povolení k trvalému pobytu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas a označil ji za zcela absurdní a účelovou. Žalobce je téměř čtyři roky na útěku před

výkonem trestu odnětí svobody, vyhýbá se i zaplacení peněžitého trestu a téměř s jistotou lze konstatovat, že se nenachází na území České republiky.

7. Je podle žalovaného držitelem trvalého pobytu s kategorií rodinný příslušník občana České republiky s účelem pobytu sloučení s občanem České republiky. Žalovaná tak rušil právě ten typ pobytu, jehož byl žalobce v době zahájení správního řízení držitelem.
8. Žalobce podle žalovaného zcela bagatelizoval svou trestnou činnost snažíc se navodit dojem, že se vlastně nic nestalo. Trestnou činnost přitom páchal dlouhodobě, do výkonu trestu nenastoupil a peněžitý trest nesplácí. To pak podle žalovaného nelze považovat za ojedinělé vybočení z jinak řádného života, nýbrž za pokračování v porušování právních předpisů.
9. V souvislosti s čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES žalovaný posoudil všechny aspekty spáchané trestné činnosti, délku páčání, počet jednotlivých skutků, celkovou způsobenou škodu a vyhýbání se výkonu trestu odnětí svobody a peněžitého trestu.
10. K žalobcem namítané nepřiměřenosti pak žalovaný uvedl, že oba synové žalobce nejsou na území České republiky s tím, že žalobce i jeho manželka jsou na útěku před výkonem trestu a zůstaly po nich značně vysoké nesplacené peněžitě tresty. K argumentaci žalobce o uplynutí delší doby od spáchání trestné činnosti, žalovaný poukázal na to, že žalobce dosud nevykonal trest, kterému se úspěšně vyhýbá a rovněž nezaplatil peněžitý trest. Žalobce je tak stále hrozbou pro veřejný pořádek, neboť maří výkon rozsudků trestních soudů a setrvale porušuje zákony České republiky. Žalobu proti navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu se podává, že oznámením ze dne 13. 7. 2021, č. j.: OAM-2140-1/ZR-2021, zahájil žalovaný správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
12. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne X, č. j. X, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne X, sp. zn. X, byl žalobce odsouzen pro zvlášť závažný zločin X podle § X trestního zákoníku účinného ke dni 13. 5. 2013 ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání X roků se zařazením do X a peněžitému trestu ve výměře X Kč. Trestná činnost žalobce spočívala v tom, že v době od X do X se třemi dalšími osobami uskutečnil X, přičemž X a následně X.
13. Žalovaný předvolal žalobce k výslechu za účelem objasnění skutečností souvisejících s řízením o zrušení trvalého pobytu. Žalobce si předvolání k výslechu nepřevzal s tím, že následně jeho zmocněnec žalovanému sdělil, že se k výslechu nedostaví. Policie České republiky provedla ve dnech 9. 11., 10. 11. a 15. 11. 2021 celkem čtyři pobytové kontroly na adrese trvalého pobytu žalobce, aniž by zde žalobce zastihla či získala jakékoli poznatky o tom, že se zde žalobce fakticky zdržuje.
14. Ze zprávy Městského soudu v Praze ze dne X, sp. zn. X, vyplývá, že žalobce nesplácí uložený peněžitý trest, který tak byl předán k vymáhání v rozsahu zbývajících částky k úhradě ve výši X Kč.

15. Žalobce se prostřednictvím zmocněného zástupce seznámil dne 23. listopadu 2023 s podklady rozhodnutí a dne 24. 11. 2023 zaslal písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž poukázal na to, že trestná činnost, pro kterou byl odsouzen, představovala ze strany žalobce ojedinělé vybočení z jinak řádného života. Zdůraznil, že žalobce je rodinným příslušníkem občanů České republiky, a proto samotné odsouzení pro úmyslný trestný čin nepostačuje jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Podobně jako v žalobě upozornil na nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života dcer, jejich potomků a synů žalobce.

16. Následně dne 2. 3. 2024 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.

18. Podle ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*

19. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*

20. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí z tohoto hlediska působí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil skutkové závěry (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn., nevysvětlil, proč upřednostnil podklady

svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 48/2001-47). Dále zakládají nepřezkoumatelnost nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.

21. Žalobce namítal, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, s čímž spojoval nicotnost napadeného rozhodnutí. Z Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky (je součástí správního spisu) ovšem soud zjistil, že žalobce má na území od 17. 5. 2005 trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, přičemž jako účel podání žádosti o povolení trvalého pobytu uvedl sloučení s občanem České republiky (měl postavení ostatního rodinného příslušníka). Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 24. 11. 2023, tzn. v podání předcházejícím žalobu jen o necelé čtyři měsíce, žalobce výslovně uvedl: *„Účastník řízení zdůrazňuje, že je rodinným příslušníkem občanů CZE...“* Shodně s žalobou zároveň žalobce zmiňoval své dcery a jejich děti, jakož i své syny, a konstatoval, že jsou občany České republiky. Tvzení žalobce o nepřezkoumatelnosti a nicotnosti napadeného rozhodnutí pro aplikaci ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců obsaženého v hlavě IVa zákona o pobytu cizinců nazvané „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ není proto důvodné. K dalšímu rozvedení tohoto okruhu žalobních námitek v replice žalobce k vyjádření žalovaného je třeba upřesnit, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně pobytové historie žalobce sice poukazuje na povolení trvalého pobytu žalobce již od 24. 4. 1997, avšak nikterak netvrdí, že by se mělo jednat o poslední žalobci povolený pobyt. Ten pak (včetně kategorie a účelu) vyplývá z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, kterýžto podklad coby součást správního spisu žalobce nijak nezpochybnil, pročť soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování k tomu, na základě jaké žádosti a v jakém správním řízení mělo být žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU.
22. Ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES vyplývá, že *„opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby“*. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá kromě samotného narušení společenského pořádku, jež představují všechna porušení práva včetně trestního odsouzení, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (vizte např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (vizte rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (vizte rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23).

23. V projednávané věci žalovaný nepochybil a aplikoval ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců konformně s čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. Žalovaný dostatečně individualizoval ohrožení veřejného pořádku žalobcem, když vzal do úvahy uložené tresty, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody, počet útoků a chování žalobkyně v době po odsouzení. Konkrétně uvedl, že se žalobce trestné činnosti dopouštěl po dobu X let, bylo mu prokázáno X útoků a způsobil X. Ode dne 1. 10. 2020 probíhá pátrání po jeho osobě, vyhýbá se výkonu trestu odnětí svobody a z uloženého peněžitého trestu dosud uhradil pouze X Kč. Zrušení trvalého pobytu žalobce nebylo odůvodněno generální prevencí, nýbrž po dostatečném zvážení všech relevantních skutečností vyplývajících z čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES. Z osobního jednání žalobce nadále plyne skutečná a závažná hrozba pro veřejný pořádek, na čemž nic nemění fakt spáchání trestné činnosti před více než X lety.
24. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, také v tomto případě lze napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. Z jeho odůvodnění (srov. zejména str. 4 – 8 napadeného rozhodnutí) lze zjistit důvody, proč žalovaný nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí neshledal a k jakým skutečnostem při tom přihlédl. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31). Páchaná trestná činnost, její závažnost, dlouhodobost, rozsah a cílená spolupráce za dalšími osobami nesvědčí o úspěšné integraci žalobce do společnosti, a tudíž se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jeví důvodným.
25. Žalobce neuvedl žádné významné skutečnosti, které by svědčily závěru o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Se svou manželkou, jež se rovněž vyhýbá výkonu trestu odnětí svobody, má čtyři zletilé potomky, když oba synové studují v zahraničí. Není závislý na péči svých potomků a nijak nedoložil, že by jeho zletilé děti měly být závislé na jeho péči. V souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody by svým potomkům nemohl zajistit žádnou péči, nadto obě dcery žalobce byly ve shodné trestní věci rovněž odsouzeny. Lze rovněž souhlasit s žalovaným, jak uvedl na str. 5 napadeného rozhodnutí, že samotná existence dospělých dětí žijících v České republice ještě nepředstavuje nepřiměřenost vydaného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 17. června 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce